

Aqqalu C. Jerimiassen

EM 2026/361-1

Atassut

20. Oktober 2026

Forslag til forespørgselsdebat om, hvorvidt personer, der efter udlændingereglerne skal have opholds- og arbejdstilladelse, kun bør kunne arbejde i Grønland i en begrænset periode, om tilladelserne samlet bør kunne begrænses til fire år og knyttes til en bestemt arbejdsgiver og stilling, samt hvordan medfølgende familie og overgang til permanent ophold bør begrænses.

(Medlem af Inatsisartut Pele Broberg, Naleraq)

I de senere år har vi ofte diskuteret manglen på arbejdskraft i Grønland, herunder udenlandsk arbejdskraft.

Nu begynder der imidlertid også at komme flere spørgsmål om, hvor stort behovet for udenlandsk arbejdskraft egentlig er.

Men hvor kommer denne debat fra? Skyldes den fjendtlighed? Følelsen af at være mindre værd? Eller er konkurrencen om arbejdspladserne reelt blevet et problem?

Ønsket om at beskæftige vores egne borgere har naturligvis altid været et grundlæggende og vigtigt princip. Det kan vi ikke være uenige om, uanset hvilket parti vi tilhører. Alligevel har vi mere end én gang hørt påstanden om, at vi fire øvrige partier angiveligt ikke beskytter vores egne grønlandske medborgere, og at vi blot lader, som om vi er under pres.

Lad os imidlertid se nærmere på de forskellige forhold. Der bliver ofte sagt, at boliger til udenlandsk arbejdskraft altid bliver stillet til rådighed uden problemer, og at de udenlandske arbejdstagere straks får langt bedre levevilkår, når de ankommer.

Men lad os nu se på de faktiske forhold her i Grønland, før vi drager for mange konklusioner om vores medmennesker fra andre dele af verden.

Når vi ser på boligforholdene for udenlandsk arbejdskraft, bør vi også forsøge at sætte os i vores egne borgeres sted. Hvis vores egne familier ønsker at flytte til en anden by for at arbejde, skal vi først se på, hvilke boligforhold de bliver tilbudt, og om deres behov og ønsker bliver tilgodeset. Vi er nødt til at se på sagen fra flere sider i stedet for kun at betragte den ud fra én bestemt tankegang.

Det får os til at stille os selv et vigtigt spørgsmål: Ville vores egne familier virkelig ønske at flytte til en anden by eller bygd for at arbejde, hvis de skulle bo under de samme forhold, som nogle udenlandske arbejdstagere bliver tilbudt?

Ét soveværelse, resten af huset fyldt med mennesker, man ikke kender, fælles toilet, fælles køkken, fælles badeværelse og fælles vaskerum – og ikke mindst en betydelig begrænsning af ens privatliv.

Vi tvivler på, at vores egne familier ville ønske at leve under sådanne forhold, hvis de flyttede til en anden by. Naturligvis ville de ønske sig et trygt hjem, hvor de kunne føle sig hjemme.

Det ser imidlertid ikke altid ud til, at udenlandske arbejdstagere bliver stillet sådanne krav eller har mulighed for at prioritere disse forhold.

Nogle accepterer eksempelvis at bo i et hus med fem soveværelser eller flere, men uden en større fælles opholdsstue. De kan ende med at sove i værelser, der ikke er større end de små kontorer, vi som medlemmer af Inatsisartut selv har her i Inatsisartut.

Derfor er der god grund til at undersøge nærmere, hvor retvisende fortællingen egentlig er om, at udenlandsk arbejdskraft får stillet gode boliger til rådighed, når de kommer hertil.

Vi skal også se på de faktiske forhold på vores egne arbejdspladser. Fravær fra arbejdet er ikke noget ukendt fænomen, og det er heller ikke usædvanligt, at man næsten dagligt må lede efter afløsere allerede fra de tidlige morgentimer, fordi medarbejdere ikke møder på arbejde.

Men dette må ikke bruges som en billig måde at nedgøre vores egne grønlandske medborgere på eller fremstilles, som om vi ikke forsvare dem.

Vi forsvare også vores egne medborgere. Det er ikke noget, ét enkelt parti har eneret på. Fra Atassuts side siger vi nej til, at der fortsat bliver spredt urigtige påstande.

Vi har mange dygtige og flittige medborgere, som fortjener ros for deres indsats, og som samarbejder rigtig godt med udenlandsk arbejdskraft. Det sætter vi pris på.

Men de faktiske forhold i Kommune Kujalleq, som vi kunne se i Qanorooq den 20. oktober 2026, taler for sig selv.

Alkohol har i en længere periode været lukket ude fra Kommune Kujalleq, og vi har nu kunnet se nogle af de positive virkninger, som denne situation har medført. Vi har alle kunnet følge Qanorooqs indslag, hvor forholdene på alderdomshjemmet i Qaqortoq blev beskrevet.

Derfor er det værd at overveje, hvilke målestokke vi skal bruge, når vi vurderer forholdene mellem udenlandsk arbejdskraft og vores egne medborgere – både dem, der gør en stor indsats på arbejdspladserne, og dem, der ikke gør.

Fra Atassuts side takker vi for en debat, der giver anledning til at drøfte mange forskellige aspekter af dette emne.